

[Rager.]

og siger: disse Ting kunde være gjort, inden den Lov var vedtaget. Det ærede Medlem kommer jo ogsaa lidt galt af Sted ved at gaa denne Vej. Det ærede Medlem sagde f. Eks. nu, at de Bygningsforanstaltninger, der var Tale om i nye Ejendomme i København, kunde Ministeren have foreslaaet, inden Loven blev vedtaget i Foraaret. En eventuel Kritik heraf havde været paa sin Plads, da vi havde Loven til Behandling i Foraaret. Da traf vi nemlig første Gang disse Bestemmelser, de var sat ind i Lovens § 9.

Hvad gjorde det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft dengang? Kritiserede han, at Ministeren søgte en Lovhjemmel for dette? Nej. Hvad sagde det ærede Medlem derimod? Han sagde — Sp. 4329 i Folketingstidende 1937—38 —, at han hilste med Tilfredshed, at der i Lovforslaget indførtes byggetekniske Foranstaltninger, men

„vi ønsker dog i Udvalget nærmere at undersøge disse enkelte Spørgsmaal“. Dengang fandt det ærede Medlem altsaa, at der var Tid til og Rimelighed i at undersøge dette i Udvalget. Dengang var der ingen Kritik, og jeg finder, at den Kritik, der nu kommer, kommer alt for sent.

Der var Enighed om Loven i April 1938. Indenrigsministeren har dokumenteret, at to Dage efter at denne Lov var traadt i Kraft, sad den Mand paa sin Plads, der qua Embedsmand skulde gennemføre Loven for Ministeren. Ministeren har derefter dokumenteret med Datoer og Kendsgerninger, hvad der er udført inden for det Tidsrum, og det forekommer mig, at der efter dette ikke kan rejses nogen Kritik mod den højtærede Indenrigsminister.

Naar jeg derefter med disse Bemærkninger forlader Forespørgselen og det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, kan jeg ikke lade denne Diskussion gaa hen uden at sige et Par Ord om Baggrunden, som jo var den Pressekampagne, der blev rejst saa godt som udelukkende paa Gasmasker og Pjece. Der var det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, der jo kender til Tingene, saa fornuftig straks at sige, at dette med Gasmasker alene — nej, det var noget, Regeringspartierne havde søgt at faa hele Agitationen indhyllt i. Men det var det, som Aviserne, det var det, den konservative Presse, først og fremmest her i København, praktisk talt udelukkende søgte at agitere Stemningen op paa. Og naar man tager Hensyn til, at alle, som har arbejdet med disse Sager, efterhaanden ved, hvorledes Forholdet ligger her, saa maa man have Lov til at sige,

at Magen til gemen Kampagne som den, man under de Forhold tillod sig at føre mod Regeringen, skal man lede længe efter.

Med Hensyn til Pjecespørgsmaalet synes det ærede Medlem Hr. Vanggaard ikke at have forstaaet et eneste Ord af det hele. Det, som er farligt, er i Dage, hvor Nerverne er paa Højkant, at sende en Pjece ud; sender man en Pjece ud enten før de kritiske Dage eller som nu efter, tror jeg ikke, man skal lægge for megen Vægt paa den eller sætte sin Lid til, at den bliver læst. Det lille muntre Rundspørg, som Middagsbladet „B. T.“ har foretaget i Dag, er næppe bestilt fra konservativ Side. Det kommer mærkelig apropos. Ja, det viser bedst, at man kan ikke stole alt for meget paa, at de Mængder af Tryksager, Folk faar ind ad deres Brevsprækker, bliver læst. Nej, der er andre Veje, og det bedste er Pressekampagner og Radio, og de kan jo tages i Brug paa det Tidspunkt, der er Brug derfor. Men den gemeneste Tale i den Pressekampagne der er sat i Gang var den Side, som omhandlede Gasmaskerne, og som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft i Dag var saa fornuftig straks at forlade. Og fordi det ærede Medlem gjorde det, tror jeg, at naar det ærede Medlem nu har faaet forkastet sin Dagsorden, eller rettere sagt, naar vi andre har faaet vedtaget vor og det ærede Medlems dermed maa falde bort, vil det ærede Medlem have lært saa meget af den Debat, her er foregaaet, og af disse Begivenheder i det hele, at hvis han ønsker, at denne Sag stadig skal ligge i det Enighedens Plan, hvori den har ligget, gaar han igen ind i det Samarbejde, vi hidtil har haft, og lader en anden Gang være med, selv over for en saa stærk Pession, at gaa et Ærinde her, som han ikke burde have gaaet.

Jeg skal anbefale den af det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen og mig stillede Dagsorden til Vedtagelse.

Hartel: Hvis det af det ærede Medlem Hr. Rager fremsatte Ønske om absolut Borgfred vedrørende forskellige politiske Spørgsmaal skulde staa ved Magt og respekteres, vilde det jo medføre, at det var umuligt i det mindste for os, der staar uden for Udvalgsarbejde af enhver Art, at rette nogen som helst Kritik mod Administrationen af Forsvarslovgivningen. Dette kan umuligt være Tilfældet, og det maatte ogsaa forudsætte, at Flertallet selv var saa kritisk indstillet, at det til enhver Tid holdt Justits inden for sine egne Rækker og traf Afgørelser, der svarede til den Administration, man var Vidne til. Men det